

Personliga penisar och magiska bröst

Nils Forsberg ser konstnärliga kroppsdelar från tiden före konsten på Magasin III i Stockholm.

De kom aldrig riktigt in i den sociala gemenskapen. Det fanns religiösa föreställningar som förbjöd dem att närvara i vissa sammanhang. De hade lämnat sina hemländer för att hitta arbete, men det arbete de kunde hade låg status.

De var konstnärer.

De etruskiska votivgåvor från 200-talet före Kristus som Magasin III har lånat in från Medelhavsmuseet har med största sannolikhet utförts av ättlingar till grekiska invandrare som kom till den italiska halvön några århundraden tidigare där de mystiska etruskernas nyrika aristokrati ville smycka sin tillvaro.

Föremålen föreställer kroppsdelar - händer, fötter, fortplantningsorgan - och har antagligen offerats på grund av sjukdomar, eller som tack till gudarna för tillfriskande. Votivgåvorna var förstas inte "konst" i vår mening för det är en sentida uppfinning, men de är estetiskt gestaltade objekt, i vissa fall uppenbart individualiserade (penisarna!), och de har haft en magisk funktion.

Rit och magi är inte direkt vad samtidskonsten ägnat sig åt på senare år, men det har funnits en trend att visa helt nytt och mycket gammalt inom ramen för samma utställning.

Magasin III svänger med "Like a prayer" in på den vägen - och gör det med den äran. Tillsammans med de antika objekten visas **Mona Hatoums** färgglada glasskulpturer som vid närmare anblick visar sig vara olika sorters handgranater, **Matts Leiderstams** vaser som berättar en personlig historia om hatbrott och aidsepidemi och **Sirous Namazis** rekonstruktion ur minnet av ett handfat i barndomshemmet i Iran som slogs sönder av en mobb just innan hans familj tvingades fly.

Det handlar om besvärjelser, hopp och bön. Kopplingar uppstår över 2 500 år, **Lars Nilssons** mutilerade skulptur "Okänd man" och **Per B Sundbergs organiska keramikföremål** bearbetar samtidens våld och hotande farsoter, men pekar också mot en mörk, irrationell arkaisk forntid där fasorna var desamma.

I dag är konstnären en uppbyten gestalt men utanförpositionen i förhållande till etablissemangen finns kvar, om än i andra former.

Det är utifrån den, eviga existentiella grundfrågor men också en sorts formernas migration som de samtida verken startar sitt samtal med de etruskiska votivgåvorna, tvärs genom väsensskilda konståbegrepp. Objekten blir kärle att fylla med förhoppningar och farhågor, speglar för att möta delar av sig själv i en annan och avlägsen tid.

Eller en röst. Livet är ett mysterium, var och en måste klara sig själv. Men när någon ropar ens namn blir det som att komma hem.

Av **Nils Forsberg**
kulturen@expressen.se